

กล้าเมตตากฎา

ตลอดปี 2015 ที่ผ่านมา ณ เทเซ่ พวกเราได้พยายามมองหาหนทางที่สามารถเข้าร่วมการเป็นหนึ่งเดียวกันใหม่อันเป็นเรื่องเร่งด่วนในปัจจุบัน ทั่วแผ่นดินโลก ได้เกิดความทุกข์ระทมขึ้นมา กาย นับตั้งแต่ความทุกข์ระทมจากการอพยพจากปัญหาทางนิเวศวิทยาและจากปัญหาทางสังคม ซึ่งล้วนกำลังทำลายพวกเราทุกคนไม่ว่าจะเป็นผู้ที่นับถือศาสนาและผู้ที่ไม่เชื่อในศาสนา

ขณะที่กองทัพความรุนแรงตามอุดมการณ์ที่ไร้มนุษยธรรมกำลังพวยพุ่งมุ่งล้างแค้นและกำลังล้างสมองผู้คนอยู่ในขณะนี้ พวกเราจึงต้องร่วมใจกันจัด “การจาริกความวางใจ” อย่างต่อเนื่องต่อไป เพื่อขจัดความกลัวที่กำลังก่อให้เกิดความรู้สึกไม่มั่นคงปลอดภัย และยิ่งต้องเร่งจัดขึ้นเพื่อผู้คนที่กำลังเฝ้ารอคอยการช่วยเหลือเกื้อกูลจากประชาคมโลกรวมทั้งเพื่อคนที่กำลังได้รับความช่วยเหลือเกื้อกูลอยู่ในขณะนี้

เมื่อพายุพัดโหมเข้าใส่บ้านหลังนั้น บ้านก็ไม่พัง เพราะมีรากฐานอยู่บนหิน (มธ 7: 24-25) เราต้องการสร้างชีวิตของเราบนรากฐานพระวาจาของพระคริสต์ เพราะฉะนั้น “หิน” ของเราก็จะต้องสอดคล้องกับความจริงในพระคัมภีร์บางประการ อันได้แก่ ความชื่นชมยินดี – ความเรียบง่าย สัตย์ซื่อและจริงใจ – ความเมตตากฎา สามคำนี้เป็นคำสำคัญที่ภราดาโรเจอร์ได้มอบไว้ให้เป็นหัวใจในการดำเนินชีวิตของภราดาทุกคนที่เทเซ่ ซึ่งเป็นสิ่งที่ช่วยให้พวกเขาดำเนินชีวิตและปฏิบัติพันธกิจของพระเจ้าได้ต่อไปแม้ต้องเผชิญกับช่วงเวลาที่ยากลำบาก พวกเขาได้ชิมชั้บคำเหล่านี้เพื่อนำมาไตร่ตรองและนำไปปฏิบัติอย่างต่อเนื่องวันแล้ววันเล่า

สามคำสำคัญนี้ จะนำพวกเราในการเดินทางในอีกสามปีข้างหน้าเช่นกัน ดังนั้น ในปี 2016 เราจะเริ่มด้วยคำว่า “เมตตากฎา” ซึ่งเป็นจิตตารมณ์เดียวกันกับที่พระสันตะปาปาฟรังซิสทรงประกาศให้ปีนี้ปีศักดิ์สิทธิ์แห่งเมตตากฎา

พระคัมภีร์เรียกร้องพวกเราให้เป็นประจักษ์พยานถึงความเมตตากฎาของพระเจ้า และนี่คือแนวทางห้าประการที่จะปลุกเราให้กล้ามีเมตตากฎา

ภราดา อลยส์

แนวทางที่หนึ่ง

จงวางใจในองค์พระเจ้า ผู้ทรงเป็นความเมตตากรุณา

พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าที่พร้อมเสมอจะให้อภัย ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระเมตตาและทรงพระกรุณา ไม่โกรธง่าย เปี่ยมด้วยความรักมั่นคง (เนหะมีห์ 9:17)

จงเป็นผู้เมตตากรุณาดังที่บิดาของท่านทรงพระเมตตากรุณาเถิด (ลูกา 6:36)

ตามที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้ว่า พระเจ้าคือความเมตตากรุณา และยังได้กล่าวเพิ่มเติมว่าพระองค์ทรงเป็นความเห็นอกเห็นใจ และพระทัยดี ดังเรื่องเล่าเปรียบเทียบของบิดากับลูกชาย 2 คน (ลูกา 15) พระเยซูเจ้าทรงแสดงให้เราเห็นถึงความรักของพระเจ้านั้นมิได้ประทานให้เฉพาะคนที่ทำดีเท่านั้น แต่ประทานให้ทุกคนอย่างไม่มีเงื่อนไข บิดารักลูกชายทั้งคนที่มิชีวิตซื่อตรง และบิดาก็ยังอ้าแขนต้อนรับลูกที่ทอดทิ้งบิดาไปด้วยเช่นกัน

พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ขึ้นมาตามพระฉายาของพระองค์ ดังนั้น “ท่านจึงละม้ายคล้ายพระเจ้า เพราะท่านได้รับความดีงาม ได้รับหัวใจที่เปี่ยมความเมตตาและความใจดีของพระเจ้า เพื่อท่านจะได้รับการสวมใส่พระคริสต์” (นักบุญบาซิล, ศตวรรษที่ 4)

ความรักของพระเจ้าไม่ได้เกิดขึ้นชั่วครวแต่ทรงรักตลอดเวลา อาศัยความรักเมตตาที่เห็นอกเห็นใจกันของเรา เราจึงสามารถสะท้อนถึงความรักเช่นนี้ได้ ฉะนั้น ในฐานะคริสตชนเราจึงแบ่งปันความใจดีมีเมตตาอันเป็นศูนย์กลางของชีวิตของเราให้แก่ผู้อื่นที่นับถือศาสนาต่างๆ

++ จงเปิดใจต้อนรับความรักของพระเจ้าเถิด พระองค์ไม่เคยปิดประตูใจของพระองค์ ความดีงามอันสัตย์ซื่อมั่นคงของพระองค์ คือ เกราะคุ้มกันที่มั่นคงของเราในยามที่เราต้องสะดุดล้มเพราะการกระทำผิดของเรา หากเราเคยหนีห่างจากพระเจ้า ก็จงอย่ากลัวที่จะหันกลับมาหาพระองค์ อย่ากลัวที่จะไว้วางใจในพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเสด็จมาหาเราเสมอ

++ เราไม่ควรให้การภาวนา ดูยากเกินไป แต่จงให้เป็นการเปิดต้อนรับ ให้เป็นเวลาหยุดพัก และผ่อนคลายใจเข้า-ออก และเมื่อพระจิตเจ้าเสด็จมาเติมเต็มความรักของพระเจ้าให้แก่เรา ก็จะช่วยให้เราสามารถดำเนินชีวิตด้วยเมตตากรุณาได้ต่อไป

แนวทางที่สอง

จงให้อภัยแล้วให้อภัยเล่า

จงเห็นใจกัน จงมีความใจดี ความถ่อมตน ความอ่อนโยนและความพากเพียรอดทนเป็นเสมือนเครื่องประดับตน จงอ่อนน้อมนอบน้อมหากมีเรื่องผิดใจก็จงยกโทษกัน องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงให้อภัยความผิดของท่านอย่างไร ท่านก็จงให้อภัยอย่างนั้นเถิด (คส 3: 12-13)

เปโตรเข้ามาทูลถามพระเยซูเจ้าว่า “พระเจ้าข้า ถ้าพี่น้องทำผิดต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าต้องยกโทษให้เขาสักกี่ครั้ง ถึงเจ็ดครั้งหรือไม่” พระเยซูเจ้าตรัสตอบว่า “เราไม่ได้บอกท่านว่าต้องยกโทษให้เจ็ดครั้ง แต่ต้องยกโทษให้เจ็ดคูณเจ็ดสิบครั้ง” (มธ 18: 21-22)

พระเจ้าไม่เคยหยุดให้อภัย ตลอดทั้งชีวิตและแม้บนไม้กางเขนพระคริสต์ก็ทรงให้อภัยเสมอ พระองค์ไม่ประณามผู้ใดเลย

จงรู้ไว้เถิดว่า เราได้รับการอภัยแล้วและเราต้องให้อภัยผู้อื่นด้วยเช่นกัน นี่คือนิ่งในความชื่นชมยินดีมากที่สุด และเป็นแหล่งกำเนิดของสันติสุขจากส่วนลึกภายใน ที่พระคริสต์ประสงค์จะบอกกับพวกเรา

พระศาสนจักร คือจุดรวมผู้คนที่รักพระคริสต์ ซึ่งถูกเรียกร้องให้ความเมตตาธรรมเปลี่ยนแปลงตนเอง “เมื่อพระศาสนจักรเจียวิหิง เยียวยารักษา และคืนดี พระศาสนจักรก็จะกลายเป็นแสงธรรมที่สุกสว่างที่สุด --- การสนิทสัมพันธ์หนึ่งเดียวในความรัก ในความเห็นอกเห็นใจ ในความบรรเทาใจ เป็นภาพสะท้อนที่ชัดเจนของพระคริสต์ผู้สิ้นพระชนม์ พระองค์ไม่เคยห่างไกล ไม่เคยปกป้องตนเอง ทรงห่างไกลจากความรุนแรง พระองค์ทรงถ่อมองค์ลงมาหาเราเพื่อประทานความเชื่อลงในหัวใจของมนุษย์เยี่ยงเรา” (ภราดาโรเจอร์)

การให้อภัยของพระเจ้ามิได้ใช้เพื่อพิสูจน์ความชั่วร้ายหรือความอยุติธรรม แต่การให้อภัยของพระเจ้าทำให้เราสำนึกในความผิดของตน รวมทั้งสำนึกถึงการกระทำผิดและความอยุติธรรมที่ล้อมรอบตัวเราและในโลกได้มากขึ้น ซึ่งก็ขึ้นอยู่กับตัวเราเองที่จะทำให้อภัยตัวเองในสิ่งที่ควรทำให้ถูกต้อง

++ จงพยายามให้อภัยเถิด - แม้จะเจ็ดคูณเจ็ดสิบครั้ง แม้บาดแผลที่เจ็บปวดนั้นใหญ่หลวงนักก็จงพยายามให้อภัยเถิดค่อยๆ ทำไป แม้บางครั้งความปรารถนาที่จะให้อภัยจะถูกบดบังด้วยบาดแผลที่เจ็บปวดอันแสนสาหัสนั้นก็ตาม

++ เราสามารถแสดงออกให้เห็นได้ว่าพระศาสนจักรคือชุมชนแห่งเมตตาธรรมได้ ด้วยการเป็นผู้เปิดใจ ไร้การรังเกียจ เียดฉันทน์ที่ผู้คนรอบข้าง ด้วยการแสดงออกซึ่งการยินดีต้อนรับผู้อื่น ด้วยการไม่ตัดสินผู้อื่นอย่างแท้จริง ด้วยการปกป้องผู้ถูกกดขี่ข่มเหง ด้วยการหล่อหลอมดวงใจให้เป็นคนใจกว้าง

แนวทางที่สาม

จงเข้าใกล้กับความทุกข์ระทม ทั้งแบบโดยลำพังหรือร่วมกับบางคน

ถ้าท่านแบ่งอาหารให้แก่คนหิว และตอบสนองความต้องการของผู้มีทุกข์ ความสว่างของท่านจะปรากฏขึ้นในความมืด และความมืดของท่านจะเป็นเหมือนเวลาเที่ยงวัน (อสย 58:10)

ถ้าผู้ใดมีทรัพย์สินสมบัติของโลกนี้และเห็นพี่น้องตนขาดแคลน แต่ยังมีใจแคบต่อเขา ความรักของพระเจ้าจะดำรงอยู่ในผู้นั้นได้อย่างไร (1 ยน3: 17)

รูปไอคอนเมตตาธรรมนี้บอกให้เราเห็นว่า พระคริสต์มองดูเราด้วยความรัก และกำลังเล่าเรื่องราวของชาวสะมาเรียผู้ใจดี (ลูกา 10) ซึ่งเป็นเรื่องราวของชายผู้หนึ่งได้ถูกทิ้งไว้ข้างถนนด้วยอาการสาหัสปางตาย, สมณะและชาวเลวี เดินผ่านมาทางนั้นแล้วเดินผ่านไป แต่ชาวสะมาเรียเดินเข้าไปหา ช่วยเหลือ เยียวยารักษาแผลให้เขาและพาเขาไปพักที่โรงแรม

ความเมตตากรุณาเปิดจิตใจเรา ช่วยเราให้เข้าถึงความยากลำบากต่างๆ ของผู้อื่น เข้าถึงความทุกข์ที่มองไม่เห็นของพวกเขา ให้การช่วยเหลือต่างๆ แก่คนยากจน และเข้าถึงความทุกข์ระทมในแบบต่างๆ ของผู้คน อันได้แก่ ความทุกข์ของเด็กๆ ที่กำลังตระการกำลำบาก ครอบครัวที่กำลังประสบปัญหาทุกข์ยากลำบาก คนที่ไร้บ้านไร้ที่อยู่อาศัย เยาวชนที่กำลังค้นหาความหมายชีวิตของตนเอง ชายและหญิงที่ต้องอยู่อย่างเดียวดายที่ถูกอบเหิ รวมถึงคนที่ไม่ได้รับการศึกษา ขาดการศึกษาด้านศิลปะและวัฒนธรรมใดๆ

ท่ามกลางคนยากจน เป็นองค์พระคริสต์เองที่หวังในความเห็นอกเห็นใจจากพวกเรา เป็นพระองค์เองที่พูดกับพวกเราว่า “เราหิว ท่านให้เรากิน” (มธ 25) “ด้วยความเห็นอกเห็นใจ พระคริสต์จึงยอมรับทรมานเพื่อมนุษยทุกคน เพราะความดีงามของพระองค์นี้ จึงทรงยอมรับทุกข์ทรมานเพื่อเราแต่ละคนจนสิ้นชีพิตักษัย” (Maximus of Confessor, ศตวรรษที่ 7)

เมื่อเราเจ็บปวดจากบาดแผลต่างๆ พระคริสต์ทรงเยียวยารักษาแผลเหล่านั้นให้เรา เราสามารถมองเห็นสายพระเนตรแห่งความรักของพระองค์ได้ผ่านทางคนที่อยู่ใกล้ๆ เรา บางครั้งก็ผ่านทางคนที่ถูกเหยียดหยามเรา บางทีก็ผ่านทางคนแปลกหน้าเหมือนอย่างเรื่องเล่าเกี่ยวกับชาวสะมาเรียคนนั้น

++ จงกล้าเข้าไปใกล้สถานการณ์ความทุกข์ที่อยู่รอบตัวเรา ทั้งโดยลำพังหรือร่วมกับใครบางคนที่ร่วมทางกับเรา ความเมตตากรุณาไม่ใช่แค่ความรู้สึกแต่เรียกร้องการลงมือปฏิบัติที่ไร้ขีดจำกัด กฎก็คือกฎที่ได้กำหนดบทบาทหน้าที่ไว้อย่างชัดเจน แต่สำหรับความเมตตากรุณานั้นไม่สามารถกล่าวเช่นนี้ได้ “พอแล้วนะ ฉันทำตามหน้าที่ของฉันแล้ว”

แนวทางที่สี่

การขยายความเมตตากรุณาไปสู่มิติด้านสังคม

เราคือพระยาห์เวห์ ผู้แสดงความรักมั่นคง ความถูกต้องและความยุติธรรม (ยรม 9:23)

คือให้ท่านปฏิบัติความยุติธรรมและรักความดีงาม และดำเนินชีวิตอย่างถ่อมตนกับพระเจ้าของท่าน (มีคาห์ 6:8)

ในดวงพระหฤทัยของพระเจ้า มนุษย์ทุกคนถูกสร้างให้เป็นครอบครัวเดียวกัน ดังนั้นความเมตตากรุณาต้องขยายออกไปสู่มิติต่างๆ

เพื่อให้เกิดความเป็นหนึ่งเดียวกันจริงๆ ในทุกมุมโลก สิ่งที่เราขาดไม่ได้เลยก็คือสถาบันความเป็นหนึ่งเดียวนานาชาตินั้นต้องมีความแข็งแกร่ง ด้วยการตั้งกฎกติกาที่เป็นประชาธิปไตยเพื่อให้แน่ใจว่าจะเกิดความยุติธรรมและรักษาไว้ซึ่งความสงบสุขจริงๆ

หนี้สินของประเทศยากจนมักเกิดจากการใช้และแสวงหาผลประโยชน์จากทรัพยากรเพื่อตนเองของกลุ่มประเทศและภาคธุรกิจที่มีอำนาจมากกว่า เราอาจจะเปลี่ยนแปลงสถานการณ์สังคมเช่นนี้ไม่ได้ แต่เราต้องจดจำไว้ว่า การยกหนี้สินให้คนยากจนเป็นวิธีหนึ่งที่จะคืนความยุติธรรมให้กับพวกเขาได้ ในบริบทของความเหลื่อมล้ำทางสังคมในปัจจุบัน พระคัมภีร์ได้ย้ำเตือนเราดังนี้ “ถ้าพี่น้องของท่านยากจนลงไม่สามารถหาเลี้ยงตนเองได้ ท่านจะต้องช่วยเหลือเขา เช่นเดียวกับที่ควรช่วยเหลือคนต่างด้าวหรือคนเช่าที่ดิน เพื่อเขาจะมีชีวิตกับท่านต่อไปได้ (ลนต 25:35)

ทั่วแผ่นดินโลก บรรดาสตรีและเด็กๆ จำใจต้องละทิ้งบ้านเกิดของตน เคารพกรรมของพวกเขาลึกด้นให้เขาต้องละทิ้งบ้านแม้พวกเขาต้องเผชิญกับอุปสรรคมากมายก็ตาม ส่วนประเทศที่มั่งคั่งต้องกลายเป็นผู้ที่พึงตระหนักรู้ว่าตนกำลังแบกรับความรับผิดชอบต่อบาดแผลในอดีตที่เคยเกิดขึ้นกับผู้อพยพจำนวนมาก โดยเฉพาะจากแถบแอฟริกาและจากตะวันออกกลาง

++ สิ่งสำคัญยิ่งคือเราต้องตระหนักว่า แม้การทะเลาะวิวาทของผู้อพยพได้สร้างปัญหาที่ยุ่งยาก แต่ก็ยังเป็นโอกาสในเชิงบวกด้วยเช่นกัน เพราะเมื่อผู้อพยพเคาะประตูบ้านของประเทศที่มั่งคั่งกว่าก็เป็นการจุดประกายให้ประเทศเหล่านั้นได้รวมตัวกันอีกครั้งเพื่อร่วมเป็นหนึ่งเดียวกันในการช่วยเหลือผู้อพยพ แล้วสิ่งนี้ได้เป็นการช่วยให้การรวมตัวของกลุ่มประเทศมั่งคั่งกลับมามีชีวิตชีวาอีกครั้งดอกหรือ? โดยการร่วมกันแก้ปัญหาต่อสิ่งที่ทำลายซึ่งคลื่นผู้อพยพนำมาให้นี้ ได้ทำให้ชุมชนต่างๆ ในประเทศของยุโรปสามารถรื้อฟื้นกระบวนการของความต้อการเป็นหนึ่งเดียวกันในภูมิภาคยุโรปกลับขึ้นมาอีกครั้ง

++ เราจำเป็นต้องก้าวออกไปให้พ้นความกลัวคนแปลกหน้า กลัวคนที่มีความวัฒนธรรมที่ต่างกัน เพราะความกลัวนั้นเป็นสิ่งที่เข้าใจได้ นั่นคือ ใครก็ตามที่ช่วยให้การต้อนรับผู้อพยพอย่างใจกว้างเขาได้สวมใส่ความเข้าใจแล้ว ความกลัวไม่ได้ทำให้ความเข้าใจกันลดลง เพราะพวกเขาได้ละทิ้งตนเองไว้เบื้องหลังแล้วก้าวออกไปหาคนที่ยังไม่รู้จักแทนการแค่มองดูคนแปลกหน้าตามมาตรฐานและตามวัฒนธรรมของตนเอง ดังนั้น การต้อนรับพวกเขาเหมือนต้อนรับคนในครอบครัวเดียวกันมิใช่เรื่องที่เร่งด่วนกว่าดอกหรือ?

แนวทางที่ห้า

จงมีเมตตาจรรยาแก่สิ่งสร้างทั้งมวล

ท่านจะต้องทำงานเป็นเวลาหกวัน แต่ในวันที่เจ็ด ท่านจะต้องพักผ่อนเพื่อโคและลาของท่านจะได้พักผ่อน (อพย 23:12)

ท่านจะหว่านพืชในแผ่นดินของท่านและเก็บเกี่ยวผลผลิตเป็นเวลาหกปี ในปีี่เจ็ด ท่านจะไม่ไถนา แต่จะปล่อยมันไว้โดยไม่เพาะปลูก (อพย 23:10)

ด้วยสัญญาณแห่งกาลเวลาในขณะนี้ พระคัมภีร์ได้เรียกร้องพวกเราให้เผื่อแผ่ความรักเมตตาไปยังสิ่งแวดล้อม ให้เคารพสิ่งสร้างทุกชีวิต จงอย่าเพาะปลูกโดยปราศจากความตระหนัก คริสตชนแห่งเมโสโปเตเมียคนหนึ่งได้เคยบันทึกไว้ว่า “หัวใจแห่งความเมตตาจรรยาไม่อาจทนต่อการกระทำที่ชั่วร้ายแม้เพียงเล็กน้อยหรือความเศร้าโศกแม้เพียงน้อยนิดของสิ่งสร้างได้” (อีซาอัค แห่งไซริน, ศตวรรษที่ 7)

เหยื่อผู้เคราะห์ร้ายจากการทำลายระบบนิเวศนั้นมักเป็นคนยากจนก่อนเสมอ ผลกระทบจากสภาพอากาศที่แปรปรวนทำให้ประชาชนต้องออกจากถิ่นที่อยู่อาศัยของตน

โลกเป็นของพระเป็นเจ้า มนุษย์เราได้รับโลกใบนี้เป็นของขวัญจากพระองค์ ทรงมอบหมายความรับผิดชอบอันยิ่งใหญ่ให้แก่เรา นั่นคือ ทรงให้เราดูแลโลกใบนี้ ไม่ใช่ใช้ทรัพยากรอย่างสิ้นเปลือง ทรัพยากรในโลกมีอย่างจำกัด ดังนั้นมนุษย์จึงจำเป็นต้องได้รับอนุญาตในการใช้ทรัพยากรที่มีอย่างจำกัดนั้น

โลกใบนี้คือบ้านของเราทุกคนและทุกวันนี้มันกำลังระทมทุกข์ จะต้องไม่มีที่สำหรับภัยพิบัติของสิ่งแวดล้อมใดใด ต้องไม่มีการสูญสิ้นของสายพันธุ์และความหลากหลายทางชีวภาพใดใด หรือกระทั่งต้องไม่มีการทำลายล้างป่าไม้ซึ่งเป็นส่วนสำคัญของโลกใบนี้อีกต่อไป

++ เราจะแสดงออกถึงการเป็นหนึ่งเดียวและช่วยสิ่งสร้างทั้งมวลได้อย่างไรบ้าง? เราทำได้ด้วยการตัดสินใจที่จะใช้ชีวิตประจำวันที่เรียบง่ายอย่างมีจิตสำนึกในฐานะพลเมืองและในฐานะผู้บริโภค ทั้งนี้เพราะวิถีชีวิตเรียบง่ายช่วยให้เราพบปะกำเนิดแห่งความชื่นชมยินดี มีหลายคนริเริ่มด้วยการอดอาหารทุกวันแรกของเดือน บ้างก็เพื่อสภาพอากาศที่ดีขึ้น บ้างก็เพื่อความยุติธรรม จงเริ่มต้นทำอะไรบางอย่างเพื่อแสดงให้ถึงพระเมตตาของพระเจ้าที่มีต่อทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกนี้ ซึ่งเป็นบ้านของเราทุกคนเถิด เพราะโลกไม่ใช่ทางเลือก แต่ต้องเป็นที่อยู่อาศัยที่เราดำรงชีวิตอย่างมีความสุข